

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Een pleidooi voor het christelijk geloof
in het zogenaamde postmoderne tijdperk

F. Chris Bouter M.A.

ISBN: 978-1-4092-9492-4
Copyright-2007: Institutio Scripturarum
First Edition

<http://www.is888.nl>

Ik draag dit boekje op aan mijn kinderen, kleinkinderen,
aangetrouwde kinderen en aan allen die een 'horend oor' en een
'ziend oog' hebben.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

VOORWOORD

U heeft de naam van God vaak genoeg gehoord als een vloek en ook de naam van Jezus. Hoe komt het toch dat Gods naam gebruikt wordt door mensen die helemaal niet in hem geloven! Soms geven zij hem de schuld van de problemen in de wereld. Anderen hebben de uitspraak dat God liefde is gehoord, maar als ze kijken naar alle problemen in de wereld vragen ze zich af hoe je dat met elkaar kunt rijmen. Weer anderen geven de duivel de schuld van alles. Persoonlijk vind ik dat erg goedkoop. Dit zijn vaak ook mensen die beweren dat je in de naam van God alle problemen zo maar kunt oplossen, en sommigen van hen beweren zelfs dat je in de naam van God gezondheid en rijkdom kunt claimen.

Inderdaad God is zo een beetje overal voor gebruikt! In feite is het waarschijnlijk zo dat in de naam van God de grootste en misschien wel de meeste oorlogen en misdaden zijn gepleegd. Helaas.

Waarom zou je in deze tijd eigenlijk nog wel denken over God? Geleerden beweren dat hij niet eens bestaat en dat de wereld uit de Oerknal is ontstaan. Maar toch, hoe zit het dan met al die ellende die wij meemaken en ook met die akelige karaktertrekken die wij allemaal kunnen vertonen? Is dat dan gewoon een resultaat van onvolmaakte evolutie? In het voormalige communistische paradijs van de USSR dacht men dat de mens volmaakt geboren werd. Misdadigers en andersdenkenden waren gewoon ziek en of slachtoffers van oude en slechte denkwijzen die allang weerlegd waren door de moderne wetenschap. In ieder geval is het niet in de mode om over God en dergelijke dingen te denken, laat staan erover te praten met je vrienden. Dat is toch iets waar je voor schaamt. En zo niet, we hebben allemaal genoeg problemen. We kunnen persoonlijk ziek zijn, de rekeningen kunnen zich opstapelen, je baan kan te zwaar zijn of kan gewoonweg als

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

ellendig ervaren worden. Kortweg wat moet ik nou zelf met God. Hij bemoeit zich toch ook niet met mij. Waarom zou ik me dan met hem bemoeien! En al zou hij de schepper van het heelal zijn, ik heb er toch niet om gevraagd om geboren te worden. Maar toch...

Er zijn zoveel vragen die het leven oproept! Sommige zogenaamde geleerden beweren dat je zulke vragen niet eens moet stellen. Zij beweren dat zulke vragen 'a priori' onlogisch zijn. Alles wat bestaat is gewoon een vorm van stof. Zulke vragen zijn volgens hen eigenlijk onzin. God is immers niet van stof gemaakt. Daarom, alles wat je niet met je eigen ogen kan zien, bestaat niet en ernaar vragen is gewoon onzin. Toch zijn er mensen die beweren God gezien te hebben.

'In het jaar dat koning Uzzia stierf, zag ik de Here! Hij zat op een hoge troon en de tempel was gevuld met Zijn glorie. Boven Hem zweefden machtige serafs met zes vleugels. Met twee vleugels bedekten zij hun gezicht; met twee andere bedekten zij hun voeten en met de andere twee vlogen zij. In een groot koor riepen zij elkaar toe: Heilig, heilig, heilig is de Here van de hemelse legers; de hele aarde is met Zijn glorie gevuld." Een machtig koor was het! De tempel trilde op zijn grondvesten en het heiligdom vulde zich met rook. Toen zei ik: "Ik ben ten dode opgeschreven, want ik behoor tot hen die met de mond zondigen. En nu heb ik de Koning gezien, de Here van de hemelse legers." Toen vloog één van de serafs naar het altaar en pakte er met een tang een gloeiende kool uit. Hij raakte met de gloeiende kool mijn lippen aan en zei: "Nu deze kool uw lippen heeft aangeraakt, is uw ongerechtigheid verdwenen. Al uw zonden zijn u vergeven."

Dit werd geschreven door een zekere Jesaja die in de achtste eeuw voor de christelijke jaartelling leefde. U kunt het in de Bijbel nalezen, in het gelijknamige boek hoofdstuk 6.

Dit gedeelte roept ook vragen op. Jesaja dacht dat hij zou sterven omdat hij God gezien had. De engel zei daarop dat zijn zonden

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

vergeven waren nadat hij hem met een gloeiende kool had aangeraakt. Wat zijn dat eigenlijk, zonden? In het Nederlands gebruikt men de term 'Dat is zonde!' zo in de zin van 'Dat is jammer', 'C'est dommage', 'Das ist Schade', 'It's a pity'. Het Frans en Duits kan je vertalen door 'schade'. Maar wat zijn zonden nou, zijn ze soms ook 'schade'? Er staat ergens in de Bijbel, Jezus zei het: "Wat baat het een mens als hij de hele wereld wint maar schade lijdt aan zijn ziel". Je zou dit vrij kunnen vertalen door 'Wat voordeel geeft het een mens als hij eigenaar wordt van de hele wereld maar zijn ziel verliest' (zie Matteüs hoofdstuk 16 vers 26, in het eerste boek van het Nieuwe Testament, dat is het tweede gedeelte van de Bijbel). Jezus beweerde dus dat je je ziel kunt 'verliezen', of eigenlijk 'als schade inboeten'. Hij geloofde dus ook dat ieder mens een ziel heeft. Wat zou volgens hem het betekenen om je ziel te verliezen? Laten we nog eens naar hem luisteren.

"Wees niet bang voor hen die wel je lichaam kunnen doden, maar niet je ziel. Wees alleen bang voor God die zowel je ziel als je lichaam kan vernietigen in de hel".

En als je hand je laat zondigen, hak hem dan af; het is beter verminkt het (eeuwige) leven in te gaan dan met twee handen weg te gaan de hel in, in het onuitblusbare vuur . . . waar de worm (van hun geweten) blijft knagen".

Hier lachen we natuurlijk om. Een eeuwig kolenvuurtje? Bakerpraatjes! Maar toch. . .

Bijna iedere Nederlander heeft wel de vloek G.V.D. gehoord. De Engelse vloek G.D. is niet zo grof op het eerste gezicht als de Nederlandse, die gewoon 'moge God mij verdoemen' betekent. Met andere woorden 'moge God mijn ziel naar de hel sturen'. Ik zei eens tegen een jongen die die vloek bezigde, 'Als God je verdoemt, dan kan Hij tegen je zeggen dat je er zelf om gevraagd hebt'. Hij antwoordde mij: "L . . . niet!" In het Duits en Engels worden er echter

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

ook uitspraken gedaan die er niet om liegen, zoals 'verdammt will ich sein, wenn . . .!', 'I'll be damned if . . .!', 'I'll go to hell for . . .!' Hoe komt het toch dat wij zulke vervloekingen over onszelf uitspreken? In ieder geval toont het onverschilligheid voor onze eigen eventuele bestemming in de eeuwigheid.

Iemand zei eens tegen mij: "Het leven is gewoon een grote wachtkamer. Ik blijf gewoon op mijn derrière zitten, en zie wel wat er gebeurt". En inderdaad, of je nu arm of rijk bent, onbekend of beroemd, geleerd of onwetend, populair of gehaat, je moet allemaal naar de W.C. en we zijn allemaal sterfelijk en zo komen we ook eens allemaal voor God te staan. Salomo zei het zo:

"Jongeman, het is heerlijk om jong te zijn! Geniet van elke minuut! Doe alles wat u wilt; pak alles wat u krijgen kunt, maar vergeet niet dat u van alles wat u doet, ook verantwoording moet afleggen tegenover God."

In dit boekje hopen wij op onderwerpen zoals deze in te gaan. We kunnen u natuurlijk niet beloven overal een antwoord op te hebben. Maar wij zullen proberen een klein beetje van de wijsheden van de Bijbel aan u door te geven. Van uw kant verzoeken wij u vriendelijk uw hart open te stellen en vragen u daarbij niet op de fouten van (zogenaamde) christenen te letten, maar op de boodschap van Christus. Want uiteindelijk is het niet van het eerste belang wat de volgelingen van Christus ervan gemaakt hebben, maar wat Christus zelf wilde doorgeven.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

HOOFDSTUK I

De Acht Hoofdsoorten van Godsdiensten; Waarom God Bestaat.

Theologen ('Godkenners') hebben door de eeuwen heen geprobeerd te bewijzen dat God bestaat. De bijbel probeert dit niet, maar zegt gewoon dat Gods "eeuwige kracht en goddelijkheid" (Zijn onzichtbare eigenschappen) begrepen worden door de zichtbare dingen (van sterren tot subatomaire deeltjes; Romeinen 1:20). Met andere woorden, we zouden God van nature kunnen kennen zoals een prachtig paleis een architect veronderstelt.

Volgens een geleerde als Stephen Hawking zal de mens Gods verstand kennen, zodra hij de mathematische computercode van de natuur heeft gekraakt. Net alsof God vereenzelvigd kan worden met de materie in al zijn vormen! De bijbel beweert juist dat God de maker is van het heelal. Het heelal is niet goddelijk. Hierin zijn sommige rationalistische fysici gelijk aan oosterse mystici die beweren dat alles goddelijk is. Maar zult u misschien zeggen: "Wat is de waarheid?" Er zijn immers ook mensen die beweerd hebben dat er meerdere goden zijn, zoals in het hindoeïsme. Dat er zoveel verschillende meningen zijn, betekent echter niet dat er geen ene waarheid zou bestaan.

Laten wij de verschillende ideeën eens op een rijtje zetten.

1 God bestaat niet. Alles is materie. Atheïsme.

2 God bestaat niet. Er zijn vele goden. Polytheïsme.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

- 3 Alles wat bestaat, stof en/of geest, is goddelijk. Pantheïsme.
- 4 Het doet er niet toe of God bestaat of niet. Het gaat erom dat je 'gewoon' een net burger bent die voor zijn materiële bestaan kan opkomen. Materialisme.
- 5 God is de maker van alles (stof en/of geest), maar hij heeft geen directe band met de schepping. Deïsme.
- 6 God is het ultieme mysterie. Een-wording met hem d.m.v. bijv. de hulp van engelen is het hoogste goed. Mysticisme.
- 7 God is de maker van ons, maar hij is slecht. De duivel wil ons redden van zijn juk. God is eigenlijk de duivel die ons pijnigt. Satanisme.
- 8 God is de maker van alles, stof, verstand, ziel, geest en persoonlijkheid. Alles bestaat door zijn voortdurende macht en Hij troont boven Zijn Schepping. Monotheïsme.

Al deze zienswijzen op God en het universum kunnen versnipperd worden in details, maar volgens mij vallen alle godsdiensten hoofdzakelijk onder één van deze acht noemers. Wij wijzen in het voorbijgaan erop dat de theologie van een mens ook zijn levenswandel bepaalt. Zo zal een atheïst meestal een zogenaamde hedonist of plezierzoeker zijn. Een polytheïst zoekt het in de magie die hem kracht geeft over het stoffelijke en hem één maakt met de goden. De pantheïst zoekt het in het mystieke, in de meditatie dus. De deïst zoekt alle problemen op te lossen d.m.v. zijn verstand. De satanist probeert de duivel en de gevallen engelen naar zijn hand te zetten. En de monotheïst probeert één te worden met zijn Maker door vergeving, aanbidding en wetten.

Nu we alle religies (het atheïsme is niet echt een religie, maar kan een antireligie genoemd worden) teruggebracht hebben tot maar acht, zullen we proberen te laten zien welke de waarheid is. Hierbij

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

gaan we uit van dit criterium (toetssteen of test): De waarheid moet zin hebben. Christus zei: "De waarheid zal u vrijmaken" (Johannes 8:32). Alle religies beloven u vrijheid. De communisten beloofden vrijheid aan de slaven van de tsaar en de mystici beloven u vrijheid d.m.v. yoga of wat dan ook. Maar welke is de echte vrijheid?

Wat is de vrijheid van de atheïst? Carpe diem. Pluk de dag! "Laten wij eten en drinken en vrolijk zijn, want morgen sterven wij" (1 Kor. 15:32). De atheïst moet hier en nu zijn geluk (lees: bevrediging) vinden. Want volgens hem houdt alles op bij de dood. De dood is de grote vijand. Als je iemand echt haat, wens je hem dood. De dood is alleen je vriend als het leven totaal hopeloos is en dus geen zin heeft. Dan bevrijdt de dood je van het leven dat zinloos is. Iedere atheïst probeert de zin van het leven nu te realiseren. Voor de één is dat muziek, voor de ander geld. Voor de meesten een combinatie van alles wat er te koop is. Genoeg eten en drinken, gezondheid en uiteindelijk zelfverwezenlijking.

Kan deze visie echter wel stand houden? Als boven alles de dood geschreven staat, wat heeft het dan uiteindelijk allemaal voor nut? Bedriegen atheïsten zichzelf niet? Vanwaar trouwens de ziekelijke obsessie voor dood en geweld in films en boeken? Als de dood het einde van alles is, waarom zou ik dan nog mijn best doen? Weg met die gedachte! Zeiden de mensen vroeger: Memento mori, gedenk te sterven, nu zeggen wij: 'Leef! Doe wat je wilt en wees gelukkig met je partner. En als je pech hebt, probeer dan te redden wat er te redden valt.' Echter wie bepaalt hoe ik moet leven? Dat bepaal je zelf toch! Goed, zegt de pedofiel, ik hou van kindjes. Goed, zegt de verkrachter, ik hou van geweld. Goed, zegt de gangster, ik hou van veel geld. Nee, zegt de atheïstische maatschappij, laten we in ieder geval netjes blijven. Maar wat is netjes? Dat bepaal ik toch! Als ik mijn partner een hondenketting aan wil doen, omdat dat mij een kick geeft, dan is dat goed. Het gaat tenslotte om die kick. Als ik niet kan kicken dan kick ik jou naar de maan.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Nietzsche, Freud en Marx hebben God weggeredeneerd. We zijn onszelf allemaal tot een god geworden. Als een psychiater zegt dat u, als hardwerkende moordenaar, ziek bent, waar baseert hij dat dan op? Het is toch uw volste recht als atheïstische, zelfbepalende mens om erop te kicken anderen om zeep te helpen? De moord van de atheïst op God eindigt in de moord op de mens. Mao, Stalin en Hitler, ieder op zijn eigen manier, kozen voor moord om het atheïstische of fascistische paradijs te scheppen. Men moet moorden om te kunnen leven.

Gelukkig zal u dat te ver gaan. Maar waarom heeft de twintigste eeuw van de zogenaamde moderne mens dan zoveel doden gezien? Waarom zal bijna iedere politieagent u zeggen dat de misdaad toeneemt? Is het niet tijd dat de atheïsten zich op z'n minst achter hun oren krabben?

Laten wij nu eens naar de volken met het veelgodendom kijken. De Grieken en Romeinen van weleer en de Hindoes van nu hadden en hebben een geheel pantheon van redders en beschermers tot hun beschikking. Het menselijk leven wordt uiteindelijk geregeerd door de goden. Als je de goden vredig stemt, heeft je leven zin. Zij zullen je helpen nu te leven. En na de dood word je óf beloond óf je wordt zelfs één met de goden. Er is dus leven na de dood. Ik hoop dat dat voor u een verademing is. De Grieken hadden geen auto of KTV, maar ze zagen of geloofden in ieder geval dat het sterfelijke leven niet alles is. Persoonlijk zou ik liever een Griek zijn geweest dan een Romein en zeker liever dan een Hindoe. De Atheners waren denkers. De Romeinen echter waren heersers met een ijzeren wil. Maar de Hindoes laten de ratten, de heilige koeien en soms zelfs insecten in leven omdat ze hun gestorven voorouders willen laten leven. Dat is nog eens respect voor het leven! De ratten je oogst laten opvreten om zo je lieve vader en moeder te laten leven. Waarom beseffen deze mensen niet dat hier gestorven wordt in naam van het hiernamaals?

De Grieken en Romeinen hadden echter ook goden en godinnen voor alles wat los en vast zat. Dan was er nog de voorzitter: Zeus of

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Jupiter. In India is dat Brahma. Doden veroorzaakt slecht karma en is de oorzaak dat men nog lang moet lijden in het sterfelijke lichaam. Soma sèma (het lichaam is een graf), zeiden de Grieken. De dood is bevrijding. Er was eens een Griekse denker die zo goed kon preken, dat heel veel van zijn toehoorders zelfmoord pleegden. Euthanasie in het geval van kiespijn?

Maar nu alle gekheid op een stokje. De atheïst zoekt zijn bevrediging nu, de polytheïst uiteindelijk in het hiernamaals. Ik hoop dat u het gevoel heeft dat er in beide gevallen iets mis is, grondig mis. Is er een gulden middenweg?

Ja, zegt de pantheïst of holist, alles is goddelijk. Ja, zegt de rationalistische theoloog. God is de schepper, maar hij lijdt met ons mee. Hij kan er niets aan doen dat wij lijden. Hij heeft zijn best gedaan, nu moeten wij samen op weg naar Zijn verlossing voor ons. Ja, zegt de materialist, de gulden middenweg is dat wij 'gewoon' ons best moeten doen en ieder het zijne moeten geven. Wat God en het hiernamaals betreft, dat zien we later wel. Ja, zegt de mysticus, de gulden middenweg is dat we voor het 'heilige' en het 'ideale' kiezen boven alles. Tijdelijke zaken en pijnen moeten we 'gewoon' overwinnen.

Laten wij met de pantheïst beginnen. Wat is zijn uiteindelijke bevrijding? Het Nirwana. Wat is dat? De unio mystica, de éénwording met de onpersoonlijke godheid. Het overgaan van het eindige, beperkte en lijdende ik in het oneindige, grenzeloze en bevrijdende al. Zoals een dauwdruppel oplost in een meer, zo zal ik opgenomen worden in de godheid. Maar dan vraag ik: als ik wegsmelt als sneeuw voor de zon, wat blijft er dan van mij over? Dat doet er natuurlijk niet toe. Alles is onpersoonlijk. Als je jezelf wilt voelen ben je verkeerd bezig. Je moet door meditatie jezelf juist leeg maken. Alles wat in jezelf zit is overbodige ballast. De dood is serieus, maar toch maar maya, een schijnvertoning. Maak jezelf leeg en dan zal de waarheid vanzelf naar binnen komen. Ik weet dat er veel rommel te koop is in mijn hart, maar om mijzelf helemaal leeg te pompen door yoga of wat dan ook, gaat mij toch te ver.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Vooral als het einde een persoonloze algeest is. Zo'n god moet ik niet. Waar is de ware God?

Over de materialisten wil ik kort zijn. Die zijn over het algemeen agnostisch. 'God kan je niet bewijzen. Misschien bestaat hij, misschien niet.' Wat de materialisten bindt is de welvaartsfilosofie van het materialisme. (Dit is m.i. ook de zwakheid van het zgn. kapitalisme. Materialistisch winstbejag als filosofie is op zich koud en meedogenloos). Maar een oneindige stroom van goederen en diensten is een droom. Meer en meer en nog eens meer! En zo belanden wij in een tredmolen van werken niet om te LEVEN, maar voor de heb . . . Dit is ook een doodlopende weg en eigenlijk alleen voor de rijken.

Is God dan bij de deïsten te vinden? Voltaire zei: "Als God niet bestaat, moeten wij hem maken!" Hij vond dat omdat het heelal naar een grandioze architect wijst. Er zijn nogal veel verschillende deïsten, net als atheïsten, polytheïsten en pantheïsten. De echte deïst ontkoppelt God van zijn schepping. God zette het klokwerk in beweging. Hij laat het nu aflopen. Wij zullen bestaan totdat het heelal weer in elkaar klapt. Dan komt er misschien weer een Big Bang. Een God die jojo speelt? De Stoïcijnen zeiden al dat alles eindigt in een grote brand en dan weer precies zo opnieuw begint....

Ik wijs u nu op de overeenkomsten. De atheïst gelooft in de liefde, de polytheïst in Amor. De atheïst houdt rekening met 'sociale' hoeren, de polytheïst met de tempeldienaressen van Venus. De atheïst houdt rekening met natuurkrachten, de polytheïst met de goden. Beiden willen deze beheersen en naar hun hand zetten. Zo gelooft de materialist in de materie en de pantheïst in de ziel of de geest. De materialist en de atheïst willen nu er het beste van maken, met of zonder God. De polytheïst en pantheïst voorspellen uiteindelijke bevrijding in het hiernamaals. In het materialisme en het atheïsme heerst het idiosyncratisch veelgodendom van de mens. We moeten elkaar zoveel mogelijk respecteren. Ieder zijn

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

kick gunnen. In het polytheïsme heerst het veelgodendom van de demonen (1 Kor. 10:20).

Dit brengt mij bij de zevende groep, de satanisten. Bestaan die echt? Waarom niet! Als er christenen zijn die God aanbidden, waarom dan niet mensen die de duivel huldigen? Aleister Crowley zei dat de duivel leven, licht en liefde is. En dat de enige wet die geldt, is: 'Doe waar je zin in hebt'. Hij heeft indirect meer mensen beïnvloed, dan waar Jan met de pet van weet. Hoe kan een mens in God geloven en niet in de duivel? Atheïstische theologen wauwelen dat God de personificatie van het goede in ons is, en de duivel de personificatie van het kwade. De satanist lacht hierom. Hij gelooft in beide als personen. De christen gelooft ook in beide als personen. Immers als God maar een idee is, dan is de dood de uiteindelijke uitkomst van het universum. En als God absoluut goed is, heilig dus, waar komt dan het kwade vandaan? "Hij is een leugenaar en de vader van de leugenaar", zei Christus van de duivel (Joh. 8:44). Wat maakte de duivel zich wijs (Jes. 14; Ezech. 28)? Dat hij als God kon zijn. Dit maakte hij Eva ook wijs (Gen. 3). Waarom is de satanist een satanist? Uit godmoordende jaloezie. Satan wil God niet erkennen, maar moet het. De satanist volgt de duivel in deze opstand. Waar de atheïst God wegrationaliseert, daar rebelleert de satanist. De atheïstische existentialist Albert Camus concludeerde dat het leven zinloos is, een straf opgelegd door de goden of natuurkrachten. Hier breekt de satanist door en geeft de Maker van het heelal de schuld, openlijk.

Wat zegt de christen in dit alles? God is goed, maar wij verkozen het kwade, daarom verloren wij het paradijs (de hof van Eden). Als God niet goed is en ook almachtig dan is er geen hoop, dan rest ons uiteindelijk de zinloosheid. Als God schizofreen is, dan is Hij erger dan de duivel, en wacht ons een eeuwige marteling, ons ieder. Wat heeft de satanist ons dan meer te bieden dan een eeuwige onrechtvaardige hel onder een grillige God die oneindig machtiger is dan de duivel? Maar de bijbel zegt: Zal de Rechter der ganse aarde geen recht doen?

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

En passant vermelden we nog het zogenaamde Zoroastrianisme, volgens welk geloof goed en kwaad bestaan vanaf alle eeuwigheid. Uiteindelijk zal het licht het winnen van de duisternis. Maar dan zijn God en de duivel broers, misschien zal Kaïn Abel dan wel vellen.

We willen in dit boekje kort zijn. Daarom generaliseren we. De atheïst zoekt de zin van het leven in plezier of op z'n hoogst in één of andere zelfbevrediging. Maar hij wordt geconfronteerd met de dood die alles van zijn zin berooft. De polytheïst eert de goden, maakt zich één met hen. De atheïst is zichzelf een god, autonoom in alles, de polytheïst is onderworpen aan alle goden. De eerste overaccentueert het nu, zodat alles in het zinloze eindigt. De tweede overaccentueert het hiernamaals zodat het leven nu min of meer als zinloos ervaren wordt. Het enige wat je eruit kan slepen is voer voor het hiernamaals. Om het tijdelijke leven te verzachten biedt magie een uitkomst. Magie is kennis van de goden die je optilt boven je eigen limiet. De atheïst gebruikt de techniek om zijn pijn te verzachten. De machten van de natuur zijn er om ons te dienen. Men kan ze overwinnen, tijdelijk.

De pantheïst overbenadrukt ook het hiernamaals. Eigenlijk is de god van de deïsten net zo onpersoonlijk als de god van de mystici. De denkers willen God een handje helpen, en zoeken de volmaakte politiek, economie of psychologie. Maar de mens verdwijnt ook hier als hij zelf zijn eigen paradijs wil scheppen in het hier en nu. Het menselijk verstand van de rationalisten is alles behalve zaligmakend. De mysticus zoekt zichzelf te ledigen, de denker wil zichzelf vullen. Noch de ratio noch de mystiek kan ons redden.

Uiteindelijk zal ieder menselijk systeem ten onder gaan. Hoe komt dat toch? Omdat de mens gewoonweg God niet als de Soevereine, Algoede, Alwetende, Almachtige en Alomtegenwoordige wil erkennen. De mensen zijn als kinderen die zonder hun vader en moeder willen leven. God, onze Schepper, die ons meer liefheeft dan de beste moeder haar kind, wordt onbewust als zeer bedreigend ervaren in plaats van beschermend. Wij kunnen het zelf wel.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Maar zult u nu zeggen, "U heeft alles over de tong laten gaan, maar wat heeft jouw God nu te bieden?" Alles! Als de hele mensheid al hun ruzie nu zou staken, en aan God om genade zou smeken, dan zou God ons genadig zijn als in de tijd van Ninevé (zie het boek Jona in het Oude Testament)! Waarom is het leven zo hard? Omdat wij het zonder God proberen. Zelfs de meeste zogenaamde monotheïsten zijn even gek als de atheïsten. De atheïst zegt en doet, de monotheïst zegt God, maar doet waar hij op kickt.

Moeten wij dan allemaal in hetzelfde stramien leven alsof wij robots zijn? Nee, net zoals God persoonlijk is, een 'individu,' De allerhoogste 'Individu', zo zijn mensen en engelen ook individuen. Zolang de mens, individueel en collectief, God niet als zijn Maker erkent, kan God ons niet erkennen. God is geen boeman, maar Hij is ook geen Sinterklaas. En zo zullen we de zin van het leven missen. Zolang wij God de schuld geven van de tweede wereldoorlog, van ons ongelukkig kindje, van onze wat dan ook voor pijn, zullen wij als schapen zonder herder aan de wolven van lijden, zinloosheid en dood blootgesteld zijn. Wat de atheïst, de polytheïst, de pantheïst, de materialist en de deïst min of meer bedekt en enigszins in het verborgen doen, doet de satanist openlijk en met zijn gehele hart en tot de uiterste consequentie. Weg met God, ik ben mijn eigen god. De satanist is zich bewust waar de schoen wringt. Wij willen God gewoon niet de plaats toekennen die Hij verdient als onze Maker. 'I am like a motherless child, a long way from home...'

U vindt dit misschien maar een povere benadering. Waar is het grote bewijs dat God bestaat? Niemand kan God zien en leven! Jesaja zag God en kon alleen maar leven omdat hij toegaf verloren te zijn in zichzelf. Nu haalt u misschien uw schouders op? Maar als God in zijn hoogste goddelijkheid te bewijzen was, zou Hij van ons niveau zijn. Er zijn indicaties die verwijzen naar Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid (dat is Zijn unieke karakter als Maker van het heelal). Alleen een dwaas zegt dat alles vanzelf is ontstaan uit het

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

niets of uit een gaswolk. Maar waar kwam die dan vandaan? "De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God", zei de Psalmist.

Ik doe geen beroep op uw verstand alleen of uw gevoel. Ik probeer tot uw hart te spreken. Ik onderneem u te laten zien dat alle godsdiensten zinloos zijn. Waarom? Omdat het maaksel zijn Maker of in de kou laat staan, of Hem openlijk tart. Beide in daden en in woorden omhelzen wij de zinloosheid. Maar wij bevechten die weer door te vluchten in bevrediging hier en nu of door middel van een of andere nutteloze visie op de eeuwigheid.

I am a sinner
Turning my back.
I am no winner
Living I lack.

I am a loser
Seeking my gain.
I am a soother
Missing the train.

Where is the action
What is this life
Where is attraction
What is my wife.

Where is the motion
What is the rhyme
Where is commotion
What is just mine.

Is there a difference
Is there a sense
What is true reverence
What is no nonsense.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Dit boekje is in de eerste plaats voor mensen geschreven die beseffen dat we God nodig hebben. (Hoewel ik hoop en bid dat a lone sinner luisteren zal). Sinds de mens God de rug heeft toegekeerd in de Hof van Eden is er een vacuüm. God heeft dit vacuüm niet gecreëerd om ons te laten zoeken naar Hem, zoals sommige vromen beweren. Deze leegte is een logisch gevolg van onze godloze houding.

Ik heb er helemaal geen behoefte aan om in dit boekje met verstandelijke bewijzen te komen dat God de aarde geschapen heeft en dat dus de evolutieleer verzonnen moet zijn. De missing links duiden er inderdaad op dat de mens niet langzaam ontwikkeld is, maar dat er altijd al de verschillende basistypen van leven zijn geweest, met de genetische mogelijkheid van variatie binnen de soorten. Dit is polyfyly tegenover monofyly, of micro-evolutie tegenover macro-evolutie, voor de kenners. Ik heb ook geen lust om de bewijsredenen van Thomas van Aquino te berde te brengen. Ik probeer u erop te wijzen dat alle grote stromingen binnen de religies zinloos, of op z'n minst inconsequent zijn. Uiteindelijk is religie niets anders dan je eigen god ontwerpen. Wat dat betreft had Feuerbach gelijk: iedereen schept zijn eigen god(en).

Betekent dat dan dat wij alle godsdienst maar overboord moeten gooien? Nee, natuurlijk niet. Want dan maken wij onszelf tot goden, met alle narigheid van dien. Is dit te zwaar voor u? Heeft u geen zin om daarover na te denken? Bedenk goed dat, als u alle godsdienst verwerpt, u uzelf tot uw eigen god maakt. U bent dan verantwoordelijk voor uw eigen leefregels en voor die van uw kinderen en uiteindelijk voor de hele global village aarde. Ik overdrijf niet. Als u helemaal autonoom bent dan is er geen absoluut referentiekader waarin de mens, u ook, kan leven. Dostojevski besepte dit goed. Ook de existentialisten beseften dit, maar als niet-christenen. En hun kinderen kiezen nu voor de waanzin. We rommelen gewoon wat aan, spijkeren het milieu bij waar nodig en zien wel waar het schip strandt. Het menselijk leven is een schip op

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

zee met duizend, nee een miljoen stuurlieden die allemaal denken te weten wat ze aan het doen zijn. Vindt u het gek dat het een puinhoop is? Dat we nog kunnen bestaan is te danken aan Gods algemene genade. Ziet u, God moet wel bestaan, omdat de mensen zonder God als schapen zonder herder zijn. Wie anders dan God kan over ons regeren? Wie anders dan onze Maker kan ons zeggen wie, wat, hoe en waarom?

Ik besef zeer wel dat wij zogenaamde christenen er ook een puinhoop van gemaakt hebben. Iedere christen is zo'n beetje zijn eigen theoloog. Toch is er een verschil van dag en nacht tussen echte christenen en niet-christenen. De christen weet zich in de hand van Christus. De niet-christen is overgeleverd aan bijgeloof of aan scepticisme. Beide zijn funest.

Als u een denker bent, vindt u mijn bewijs voor God natuurlijk erg goedkoop. U zou mij kunnen verwijten dat ik zomaar in het goddelijke spring. Misschien bent u een natuurkundige, die op zijn eigen ogen heeft leren vertrouwen. U weet van atomen en quarks en u heeft uzelf ooit de vraag gesteld waar God zich dan wel zou kunnen ophouden tussen al die ontelbare sterren. Wel, ik durf te beweren dat het Christelijke geloof een redelijke of logische godsdienst is (Rom. 12:1). Het is niet een sprong in het duister á la Kierkegaard, alsof de Bijbel irrationeel is. Het geloof is niet onzinnig, maar het gaat verder dan ons beperkte verstand. "Zoals de hemel boven de aarde is verheven, zijn Mijn wegen boven uw wegen", zegt God. Toch buigt God zich en zet een ladder tussen de hemel en de aarde.

Ik heb er al op gewezen dat er geen wiskundige bewijzen van Gods karakter zijn. Als we God konden bewijzen door middel van wiskunde of het laboratorium, dan zou Zijn Persoon niet verschillen van een mens, of zelfs van een plant of steen. Maar er zijn aanwijzingen dat Hij bestaat. Wiskunde is voor de natuurlijke wereld; geloof en emotie voor een hogere. Daarom zal het laboratorium altijd aards zijn (met beide voeten op aarde). Maar het geloof bestaat in een hogere wereld, een geestelijke, die in het

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

geheel niet door de wiskunde bevat kan worden, noch door het laboratorium. En zo kunnen ook uw emoties en diepste drijfveren niet weergegeven worden door een vergelijking. Als u koppig blijft geloven dat de aarde is ontstaan door de Big Bang, dan draai ik juist de tafels om en verwijt u irrationeel te zijn. Waar kwamen de materie, energie, condities en alles wat nodig was vandaan, om een ingewikkeld mens als u te doen ontwikkelen? Genetici beweren dat intelligentie gedeeltelijk of voornamelijk biologisch bepaald is; waar is dan de biologische bepaling in de Big Bang? Waar komt al die supernauwkeurige orde vandaan? Is dat allemaal door stom toeval ontstaan? Ja? Dan bent u irrationeel, niet ik.

Ik betwijfel het dat de mens ooit een sluitende bewijsvoering zal vinden die begint bij de wiskunde of het laboratorium, en eindigt bij het goddelijke. God en de schepping zijn niet in één formule te passen. Want dan zouden beide een deel van een nog hogere wereld vormen. God woont in een ontoegankelijk licht en als de Allerhoogste past Hij niet in een vergelijking of formule met de materie. Echter, de Schepper Zelf, als de Maker van het AI, moet de vergelijking van het AI bezitten! Daarom blijft het inderdaad een sprong om te geloven; net als een kind in de armen van zijn natuurlijke vader springt, om uit een brandend huis gered te worden. Maar het is een nog veel gekkere sprong om God te ontkennen. Want dan springt u in de hopeloze, zinloze en godloze wereld van uw eigen verantwoordelijkheid; in de vlammen. Ik herhaal: als het goddelijke niet bestaat, dan zijn wij in feite allemaal goden. In dat geval kunt u een massamoordenaar opsluiten uit zelfverdediging, maar u heeft geen recht om hem te veroordelen. Hij is immers zijn eigen god, met zijn eigen gevoelens, hoe ontastbaar die ook mogen lijken. Maar als u met mij in God wilt geloven, kunt u zich beroepen op de regel: "Gij zult niet moorden".

Kant en andere filosofen hebben geprobeerd een ethiek of gedragscode op te zetten. Maar waar zij eigenlijk allemaal op stuiten was het doortrekken of extrapoleren van het menselijke

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

naar het goddelijke. Vanuit de mens zelf geredeneerd kan men niet besluiten tot een universele wetgeving. Immers, welke mens neme men tot voorbeeld voor de anderen? Daarom is elke filosofie geschoeid op de filosoof die haar voorstelt. Er is eigenlijk maar één mens die in aanmerking komt voor zo'n poging en dat is Jezus. Als men Hem tot voorbeeld neemt, dan kan men het ondernemen om gedragsregels te bepalen. Niet Mohammed, niet Boeddha, niet Confucius zijn hiervoor geschikt. Men kan Christus van geen enkele zwakheid, laat staan zonde, betichten.

Het geloof is dus inderdaad een soort sprong, vanuit uw eigen individuele, beperkte persoon, naar de Ander, naar God die ook voor u 'Alles in alles' wil zijn.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

HOOFDSTUK II

Waarom wij Mensen Verloren Zijn In Onszelf

Goed, zult u misschien zeggen, 'Ieder zijn meug'. Maar dat is het nu juist. Als wij God niet erkennen, zijn we wel op onszelf aangewezen. Door de eeuwen heen heeft God niet alleen iedere vorm van godsdienst een kans gegeven, maar ook iedere vorm van politiek. Ze eindigen allemaal. Ze lossen allemaal op in het niets, of nemen misschien een andere vorm aan op z'n best. Waarom? Omdat de mens zonder zijn Maker wil leven, net alsof de aarde zou kunnen bestaan zonder de zon als krachtbron. Zo ontstaan en vergaan ook de ene cultuur na de andere, de ene filosofie, theorie, na de andere. *Panta rhei*, alles stroomt c.q. verandert. God is dezelfde gisteren, heden en tot in alle eeuwigheid, zegt de Heilige Schrift.

Ik ben niet tegen verandering per se, maar beargumenteer dat de mens zo labiel is, omdat hij alles zelf probeert te klaren. Vertrouwt u uw auto toe aan een kind van drie jaar? Vertrouwt u uw jumbo jet toe aan iemand die maar een paar vlieglessen heeft gehad? Hoe dom en arrogant bent u dan te denken dat u en een paar van uw kameraden de aarde kunnen besturen? Ik zet geen lezers aan tot verzet tegen politici, maar persoonlijk ben ik ervan overtuigd dat er iets grondig mis is met de mens en zijn systemen, mijzelf inclusief.

Wat is er dan mis? Autotheïsme noem ik het, zelfgodendom. Ons eigen ik verheft zich tot God en bepaalt onafhankelijk van Hem zijn weg. Dat is de kern van het probleem. Wij willen God niet boven ons hebben en zij die zeggen dat ze dat wel willen zijn meestal niet te vertrouwen. Er is een weg die een mens goed lijkt, maar het einde ervan is de dood", zei Salomo. De dood nu en de tweede dood, dat is de eeuwige straf, later. God zegt ons dat wij in onszelf

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

verloren zijn, dat wil zeggen we doen het helemaal verkeerd en op de dood volgt onze eeuwige straf.

Wij zijn verloren, omdat wij God beledigen. Zou u het accepteren als u constant genegeerd werd? Misschien zou u niet bezwijken onder tijdelijke overmacht, maar een voortdurend doodzwijgen zou u gek maken. Als het dan gemeen is om een mens te kwellen, hoe zondig is het dan om de Maker en Heer van het hele universum een schop te geven!

In het eerste hoofdstuk hebben we het al over de zondeval gehad. We gaan hier nu verder op in. Wat gebeurde er eigenlijk? Satan maakte Eva wijs dat ze als God zou zijn, met kennis van goed en kwaad. Adam viel willens en wetens in overtreding, maar Eva werd verleid. In Jesaja 14:12-17 en Ezechiël 28:9, 11-19 zien getrouwe bijbeluitleggers de persoon van de satan zelf. Het was de zonde van de satan gelijk aan God te willen zijn. God is absoluut uniek en verheven, oneindig in oneindigheden, zonder zwakten. Diep in ons hart willen wij allemaal zo zijn. Eva begeerde het verbodene. Bovendien beseftte ze niet dat als we allen als God zijn, er eigenlijk helemaal geen God is. Ze beseftte niet dat het niet alleen een theologische onmogelijkheid was, maar zelfs dat ze naar de morele dood van Gods unieke karakter verlangde; geestelijke moord op God dus, deïcide.

God moest die testboom wel planten om het eerste mensenpaar eraan te herinneren wie de baas was en het gevolg van de moord op God was dan ook de dood. God is niet onrechtvaardig hierin, zoals ik zal proberen duidelijk te maken. Bovendien wanneer ik aan de armen van mijn geliefde terugdenk, of aan de aanblik van een gezonde baby, dan weet ik gewoon dat God het heelal met alles erin geschapen heeft om ons met ontelbare zegeningen te omringen.

De erfzonde, of autotheïsme, vinden we in alle mensen en demonen. Het is deze hoogmoed die de wortel van alle zonden is, terwijl geldzucht een wortel van alle zonden is. Uitdrukkingen zoals

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

'leven als God in Frankrijk' of 'hij is God aan het spelen over ons' herinneren hieraan. Laten we de symptomen eens nader bekijken. De voetbalfanaat die de andere ploeg helemaal onderuit haalt met aantijgingen, gebruikt voetbal om god te spelen. De schaker die iedere tegenstander probeert te vernietigen is hard bezig in zichzelf god te spelen. Of niets van iemand heel te laten, dat is nog eens jezelf op de troon zetten. Maar we kunnen het ook op een andere manier, bijv. door ons te identificeren met een filmster, zanger, of welke uitblinker dan ook. Die is dan onze god en wij zijn eigenlijk één met hem, in ons onderbewuste.

Als het ons niet lukt onze erfzonde te bevredigen, raken we gefrustreerd. Eigenlijk zijn we allemaal in meerdere of mindere mate gefrustreerd. Het kan ook niet anders. Want er kan er maar één werkelijk God zijn. Frustratie kan zich uiten in een minderwaardigheidscomplex of in een superioriteitscomplex. Wat is het eerste anders dan het misselijke gevoel van "het lukt mij niet mezelf te bevredigen"? En wat is het andere anders dan leeg zelfbedrog? Als compensatie zoeken we het dan in iets anders. Dat kan van alles zijn zoals eten, drugs, seks, of een of ander psychologisch spelletje. Overdadig roken en drinken zijn duidelijk symptomen van de krachteloze woede die voortkomt uit de zondaar die zichzelf zocht maar niet vond. Beschadigde trots kan ook de vorm van depressie of jaloezie aannemen. Ja het kan zich zelfs uiten in overdreven schuldgevoelens. Als ik me zo schuldig voel omdat ik een tientje gestolen heb, zodat ik duizend gulden terugbetaal; dan heb ik een hoogmoedig schuldgevoel gepaard met een beetje oprechtheid. Toch is het mogelijk de heilzame kracht van vergeving te ervaren, maar dan moeten we stoppen met autotheïsme. "Want ieder die zijn leven wil behouden, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om mijnentwil, die zal het vinden (Matt. 16:25)". Een mens kan alleen leren zichzelf en anderen te vergeven als hij steeds weer oprecht naar het kruis kijkt waar Christus geheel onbaatzuchtig voor de zonde geleden heeft.

U vindt mij misschien naïef in mijn bewering dat achter diverse psychologische symptomen de hoogmoed van de zondeval schuilt.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Maar u luistert waarschijnlijk wel aandachtig naar psychologen die praten over onze diepgewortelde agressie, of eros à la Freud, die zich op talloze manieren kan uiten. Waarom niet een stapje verder gegaan en geredeneerd dat deze diepe agressie een frustratiegevoel is waar wij allen mee behept zijn sinds de zondeval? Immers een echt ideaal gezond mens heeft van al zulke zwakten geen last.

De erfzonde werkt door in allerlei morele fouten. De megalomanie van Napoleon is wel heel duidelijk, vooral omdat hijzelf zei dat een miljoen soldaten niet veel voor hem betekenden. Had hij ruimteschepen gehad, dan zou hij het universum hebben willen veroveren en niet keizer, maar openlijk God hebben willen heten. Maar wanneer iemand absoluut gelijk wil hebben en maar doordramt, is dat niet hetzelfde in het kleine! Wanneer een man er een maîtresse op na houdt, degradeert hij het vrouwelijke van zijn echtgenote en verheft zijn mannelijke ego boven beiden. En juist zo degradeert hij eigenlijk ook zichzelf. Meestal wanneer een vrouw de onhebbelijkheden van haar man beu is en een echtscheiding aanvraagt, geeft ze niet alleen hem op, maar ook zichzelf. Veel gescheiden mensen rommelen daarom maar wat aan.

Wij zijn inderdaad allesbehalve volmaakt en als wij de zogenaamde populairen, groten, of wijlen heiligen onder ons zouden bestuderen en hun gedachten zouden kunnen lezen, zouden we terugschrikken in afgrijzen. De bijbel is hier heel realistisch in. Nobody is a saint. "Want het woord van God is levend en krachtig en snijdt scherper dan ieder tweesnijdend zwaard . . . en is een oordelaar van de gedachten en overleggingen van het hart, (Hebr. 4:12)". Met andere woorden, de bijbel geeft ons de diepste motivatie van de mens, of is de beste dieptepsychologie. Voorbeelden van onze zondige motivatie zijn er te over voor iemand die geestelijk inzicht heeft. Wij zijn schijnbaar oneindig inventief in het uitvinden van psychologische spelletjes, tactieken en objecten. Job zei het al tegen zijn vrienden: Waarom spelen jullie God over mij (Job 19: 22)?

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Alle religies zijn in feite autotheïstische groepen die allemaal zichzelf tot God zijn over en tegenover de anderen. De rationalist gebruikt het verstand om dit te verwezenlijken, de atheïst de materie, de mysticist de ziel en de polytheïst de geest. Omdat dit boek geen antropologie is, kan ik dit niet allemaal uitleggen, maar hopelijk komt er iets bij u over. Immers het is de geest die contacten legt met de geesten van het polytheïsme; het is het gevoel van de ziel die de ultieme verlichting zoekt; het verstand die de volmaakte wetenschap nastreeft; en het is het lichaam dat gestreeld moet worden door comfort.

Waarom is dit zondig, zal iemand opwerpen. Het is meer dat wij het op een zondige manier doen. Wij gebruiken een deel van onszelf om onszelf tot god te zijn. Hierbij komt de echte God niet tot Zijn recht. Als u uw kind iets heel dierbaars geeft, verwacht u toch ook respect, dankbaarheid en zelfs een zekere maat van liefde? Met God is het niet anders. Niet dat Hij afhankelijk is van ons, maar Hij verdient het. En het mooie is, als wij voor God kiezen zal Hij ons zelfs het eeuwige leven geven.

Het nadeel van onze spelletjes is ook altijd dat het zich toespitst op iets en daarmee andere dingen verwaarloost, vooral de hemelse bestemming, maar ook allerlei praktische zaken. "Waar uw schat is, daar zal uw hart zijn", zei Christus. Waar is uw schat? Is dat uw auto, uw baan of uw nieuwe vriend? Of is Christus zelf uw schat?

"Het hart is slechter dan enig ander ding, ja, ongeneeslijk ziek is het; wie kan het kennen?" (Jer. 17:9). Satanisme is het uitgediepte bewustzijn van onze diepgewortelde opstand tegen God. Dat is ook zijn vloek. Waar een rationalist of atheïst nog lekker rustig zijn idooltjes en ideaaltjes kan hebben, daar wordt de satanist verteerd door zijn haat. Toch heeft het satanisme een zekere consequentie in zichzelf. Het is een soort ultiem humanisme. Wij zijn het, God is onze vijand.

Waarom kunnen wij het zo moeilijk verdragen als wij betrappt worden op fouten, vooral morele fouten? God is immers volmaakt

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

en in onze domme harten zijn wij dat ook! Het vergt gewoon teveel van onze kwade harten om toe te geven dat wij fouten begaan hebben, laat staan dat wij zondig en verloren zouden zijn, of zelfs een eeuwige straf verdiend zouden hebben. Maar als u de eeuwige God blijft verwerpen die geen enkele morele zwakte door de vingers kan zien, verdient u toch dat Hij op een gegeven moment u eeuwig verwerpt? Maar zelfs de hoogste verdiensten van altruïsme worden vaak door de filantroop gedaan om zichzelf te verwezenlijken en niet om God en naaste te dienen. Zelfs dit is fout en dus zonde.

In deze tijd waar individualisme zo'n beetje het manifesto van de maatschappij is, is dit moeilijk uit te leggen. Andere culturen zijn zichzelf tot God d.m.v. een of ander soort overdreven team spirit, maar in de westerse wereld beschouwt ieder mens zichzelf de numero uno. Ik wil niet beweren dat ik het juiste evenwicht weet, maar wel concludeer ik dat de bijbel het bij het rechte eind heeft in dat God in de kou staat beide in overdreven vormen van collectivisme en individualisme. In het ene geval ben je jezelf tot God dankzij de groep en in het tweede geval dankzij jezelf. In beide gevallen wordt het autotheïstische hart bevredigd ten koste van God.

Autotheïsme geeft je een vals gevoel van compleetheid en gearriveerdheid. Nu ben ik er! Maar hoe wankel en belachelijk dit eigenlijk allemaal is, blijkt uit het feit dat we gewoonweg nooit tevreden genoeg kunnen zijn. Altijd meer geld, meer geleerdheid, meer seks, macht of wat dan ook. Totdat ons hart zijn rust in God vindt, moeten wij dolen als door een woestijn. Waarom? Omdat alleen God onze dorst kan lessen en Hij wil dat ook wel, maar wij willen het niet!

Zolang wij niet voor God kiezen, moeten wij wel een surrogaat hebben. Dit zorgt altijd voor de nodige ellende. Als iets je idool is, kan het immers allerlei gevaren lopen en vaak juist omdat je andere dingen in de knel laat komen.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Critici zouden kunnen beweren dat de idee van erfzonde of autotheïsme alles verklaart en daarom juist niets. Maar als God echt het centrum van het universum is en ook Zijn rechten opeist, dan verklaart de bijbel sinds de zondeval al ons gedrag als zondig. Wij zijn immers diep onbewust jaloers op God en imiteren Hem allen op onze respectievelijk kleine en grote manieren.

Dat wij onszelf tot God willen zijn moge blijken uit de levens van megalomaniakken als Hitler en Napoleon. Maar ook zieken die grootheidswaan hebben, zijn een duidelijke aanwijzing in deze richting. Allerlei vormen van criminaliteit zijn ook bewijzen dat het zondige hart zichzelf boven alles wil verheffen. Crimineel gedrag heeft trouwens vaak het extra voordeel dat het hart geniet van het overschrijden van grenzen.

Door de erfzonde zijn onze harten eigenlijk autistisch, een soort gevangenis waarin wij gedwongen zijn in één richting te denken, namelijk "Hoe bevredig ik mezelf?" De mormonen gaan hier zover in dat ze het bestaan om te beweren dat wij allemaal als God kunnen worden.

Onder het risico van protest moet het toch van mijn hart dat zelfs films als van de dikke en de dunne eigenlijk een ziekelijk verlangen in ons bevredigen om anderen als ongeneeslijk dom te zien. Wat geven deze films ons meer dan een halfslachtige zekerheid dat wij toch zo dom niet zijn; hoe knap het ook moge zijn om zo dom te doen?

Zonder God is er ook geen hoop. Vandaar de eindeloze reeks griezelfilms. Immers, als wij geheel aan onszelf zijn overgeleverd, kunnen wij op alle denkbare wijzen slachtoffer worden.

Het wegredeneren van een persoonlijk God en van de duivel vraagt gewoon om surrogaat. Batman en de Joker, God en de duivel; wij en de Taliban, Gods volk en de goddelozen! Het wegduwen van het echte opent onze harten voor alle soorten bedrog en zoethoudertjes.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Onder atheïsten is het een ideaal mooi of sterk te zijn, model of atleet. Onder rationalisten wordt het genie geprezen. Onder mystici is de verlichte of heilige de god en in het veelgodendom is de goeroe de grote. Maar onder christenen is Christus het middelpunt van alle eer.

Christus verlaagde zichzelf tot de status van dienstknecht van allen. Maar wij vechten als dieren in een pikorde om een plaats op de ladder van ons kleine wereldje. Degenen aan de onderkant hebben het 't hardst te verduren. Maar ook degenen in het midden zijn vals. Onder hen zitten de zwakkelingen, maar voor degenen boven hen is er op z'n best identificatie, adulatie, of valse nederigheid. Als wij het voorbeeld van Christus zouden volgen, zou al deze schijnheiligheid verdwijnen.

Een uitdrukking als 'Jan met de pet', is weer een bewijs van autotheïsme. Vergelijkbare uitdrukkingen zijn 'de man in de straat', 'Brown, Jones and Robinson' in het Engels, enz. De miljonairs gebruiken deze zegswijzen om de werknemers aan te wijzen, de mathematici de onbenulligen die het verschil tussen tangens en co-tangens niet kennen. De Hollywood sterren gebruiken ze voor de outsiders. Dan heb je de verachting van de stadsmensen voor de plattelandslieden en omgekeerd. Op deze manier vlakken wij allemaal elkaar uit en tonen onszelf allemaal schuldig aan het vergoddelijken van het onze.

Wij christenen zijn hier ook schuldig aan. Maar al te vaak wordt de wereld niet als een doel voor evangelisatie beschouwd, maar meer als de slechten op weg naar de hel. En waarom is het zo moeilijk voor ons om elkaar te vergeven en elkaar oprecht lief te hebben? Omdat de ander gezien wordt als de kwade partij en die verdient net als de duivel volledige vernietiging, alsof de ander de zonde tegen de Heilige Geest tegen ons had begaan!

Op het moment dat iemand wereldkampioen wordt of voor iets belangrijks verkozen wordt, is er geen of bijna geen oog voor al het

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

andere. Dat wordt weggeduwd. 'Nu zit ik op de top van de wereld'. De junkie, sexverslaafde, gokker en alcoholicus bereiken hetzelfde op hun manier.

Moet ik nog meer tekst en uitleg geven aan de gevolgen van de zondeval? Zeer waarschijnlijk is de erfzonde er ook oorzaak van dat wij zo snel vergeten, moeite hebben met leren en begrijpen. Immers, God hoeft niets te leren en begrijpt alles al! Daarom is het zo moeilijk om met een nieuwe theorie een oude te verdringen. (Adam, echter voor de zondeval had geen moeite met taal, maar doorgrondde de dieren en gaf hun een passende naam).

Laten wij liever over God zelf praten. Hij kan onze fouten en zwakheden eigenlijk niet door de vingers zien. Hij verkiest ze te verdragen, maar Hij is geen Sinterklaas. Dat zou totaal ongepast zijn, vooral omdat ons gedrag gelijk aan moord staat.

Het is niet zomaar onwetendheid geweest die de Joden, Romeinen en Grieken er toe brachten om Christus te doden. Zij wisten heel goed dat Hij Zichzelf uitgaf voor Gods Zoon en daarom zelf God was, net als een koningszoon zelf ook koninklijk is. Daarom zijn wij niet alleen psychologisch, maar ook historisch schuldig aan moord op God. En evenals de Duitsers steeds weer hun historische gedrag moeten recht zetten en zich niet kunnen verschuilen achter argumenten dat ze niets met het moorden van hun voorouders te maken hebben – het zijn immers hun eigen ouders; zo moeten ook wij, ieder voor zich, ons onttrekken aan de historische moord op God door de toenmalige religieuze, politieke en culturele wereld. Vooral omdat u door uw gedrag deze moord zelf bevestigt.

God is heilig. Dat wil zeggen Hij heeft niets met het kwade te maken en wil dat ook niet. Hoe het kwaad in de wereld kwam en kon komen op het niveau van de engelen (de satan was immers de hoogste engel), daar zegt de bijbel alleen van dat ook de satan dacht gelijk aan God te kunnen zijn. Het is duidelijk dat ook de engelen geen robots zijn, maar juist wezens met

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

verantwoordelijkheid en de vrijheid deze van zich af te gooien, evenals wij.

Een satanist zou hier kunnen redeneren dat God schuldig is, omdat satan toch prooi kon vallen aan het kwade. Maar wie zijn wij die het kwade autotheïsme goed noemen en dus het goede voor kwaad nemen om God te betichten? God wilde geen robots, maar wezens die voor Hem kiezen. En Hij geeft daar nog steeds gelegenheid toe. God zoekt vrijwilligers, geen betaalde krachten; laat staan gedwongen slaven.

Als God een kerstmannetje was, dan hadden wij niets te vrezen. Maar dat is Hij duidelijk niet, want Hij laat de gevolgen van de zondeval zoals dood, ziekte en natuurrampen nog steeds over ons heen komen. Deze gevolgen moeten ons eraan herinneren dat wij afhankelijk van Zijn genade zijn en dat het leven maar een tijdelijke gave is. Deze zware gevolgen zouden ons juist er toe moeten aansporen meer voor elkaar te zorgen. Maar oorlog na oorlog bewijst dat wij niets leren. Wij gebruiken de dood juist om de ander(en) te vernietigen tot ons eigen voordeel.

Als ik al mijn zegeningen tel, ondanks alle zware teleurstellingen, dan zie ik toch door alles heen dat Hij het goede met mij voorheeft, maar ik verkies vaak het domme. Dit is een gevecht dat zelfs de grootste christenen kenmerkt en het droevige is dat wij vaak niet in de gaten hebben hoe wij toch onbewust voor het kwade kiezen.

Dat God rechtvaardig is, betekent dat Hij ons niet alleen niets meer verschuldigd is nadat wij tegen Hem kozen, maar dat Hij ons voor eeuwig en altijd moet straffen. Immers, de geestelijke moord op de Oneindige en Eeuwige vergt een eeuwige straf. Hij zou in principe onmiddellijk bij de zondeval Adam en Eva hebben kunnen veroordelen en de geschiedenis hebben kunnen stoppen. Maar dan zou alleen Zijn gerechtigheid duidelijk zijn bewezen en vooral Zijn macht, maar niet Zijn liefde.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

HOOFDSTUK III

God als Rechter & Redder

Dat wij allemaal schuldig voor Gods aangezicht bevonden worden, zou duidelijk moeten zijn. Immers, bent u beter dan al die zogenaamde brave Duitse huisvaders die in moordende machines veranderden? Of is alleen het Duitse ras schuldig aan de moord op zes miljoen joden? Je mag tegenwoordig het woord ras niet eens meer gebruiken. En terecht wat het geweten betreft. Het menselijk ras is één en hetzelfde in het geweten. Het is niet voor niets dat zoveel neo-Nazis deze massamoord of genocide willen ontkennen (en zo de Turken de Armeense kwestie). Het geweten wordt erdoor bezwaard en wie wil dat?

Wij mensen willen niet schuldig zijn en blijven volhouden dat wij het bij ons beste weten goed doen. Bijna alle criminelen beweren daarom onschuldig of op z'n minst gerechtvaardigd te zijn. De gevangenen zitten vol met oprechten! En u, bent u beter? Begrijpt u dan niet dat braaf burgerdom maar een laagje vernis is! Waar het heelal een positief bewijs is voor Gods grootheid, daar is de menselijke zondigheid – bij de een geraffineerder dan bij de ander – een 'negatief' bewijs voor Gods heiligheid.

Omdat God heilig is, dus niet zomaar een soort Santa Klaus en ook geen boeman, kan Hij niet zondermeer vergeven. Laten wij weer eens kijken wat de diverse standpunten zijn. Het sociologisch-atheïstische standpunt is dat er geen God is en dat mensen in het algemeen hun best doen. Criminelen zijn ziek en moeten moraal bijgebracht worden. Volgens dit standpunt moeten wij tolerant zijn naar elkaar toe en elkaar verdragen. Het begrip vergeving wordt hier totaal afgezwakt tot een soort van tolerantie in

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

het idiosyncratische veelgodendom van de mens in zijn diversiteit. Er is geen kwestie van schuld in de eerste plaats, laat staan van zondigheid tegenover elkaar en zeker niet naar God toe. De innerlijke spanningen die inherent zijn aan deze visie liggen juist op het vlak van de zogenaamde tolerantie. In de praktijk komt het meestal hierop neer dat soort zoekt soort. De anderen worden niet begrepen en kunnen naar de maan lopen als puntje bij paaltje komt. Eigenlijk is tolerantie hier niet mogelijk als het eropaan komt. Ze bestaat louter uit een live-and-let-live houding. Deze visie bewerkstelligt daarom een soort smeltkroes waar mensen als los zand aan elkaar vast zitten en die regelmatig tot uitbarstingen leidt.

De meer rationalistische en deïstische visie luidt dat God of niet almachtig is en daarom zeer vergevend en tolerant naar ons toe, of Hij is almachtig maar Hij heeft ons min of meer aan onszelf overgeleverd en laat ons proberen er zelf het beste van te maken. In deze soort theologie zijn onze fouten naar elkaar en naar God toe, ook niet in de eerste plaats een kwestie van schuld, maar van noodzakelijke onvolkomenheid. God moet ons wel tolereren en vergeven, omdat wij gewoonweg niet beter kunnen presteren. Inherent aan deze visie is een klacht naar God toe, of een hoogmoedige sympathie voor Zijn goede wil. Dit levert de nodige spanningen op. Want of men zit met een onvolkomen God, of men zit met een God die ons schijnt te laten zitten met onze eigen tobberij. Beide zijn een leugen van de satan die mensen, zelfs religieuze mensen, of blind maakt of ze allerlei naïeve bespiegelingen voorhoudt.

Het mystieke standpunt is hieraan tegenovergesteld. Er zou sprake zijn van een soort mysterieuze en pantheïstische vermenging van goed en kwaad die echter zo streng is tegen onze schuld dat een bijna eindeloze reeks van leven en dood noodzakelijk is om ons van negatief karma te bevrijden. De innerlijke spanning van dit standpunt is de vraag waarom wij schijnbaar eindeloos moeten lijden vanwege onze schuld. We willen immers het goede, maar wij moeten maar boeten. Een ander probleem inherent aan deze theologie is ondermeer een zelfzuchtige onverschilligheid voor het

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

lijden van de ander, want hij wordt toch gestraft voor zijn eigen daden in een vorig leven.

Het polytheïstische standpunt is wel het moeilijkste van alle. Want een eindeloze reeks van godheden moet welgezind gemaakt worden. Offers en een dagelijkse aandacht voor allerlei bijgelovige details moeten het middel zijn om de goden gunstig te stemmen. Dat hier inderdaad demonen klaar staan om mensen te bevestigen in deze visie is zondermeer waar. De innerlijke spanning en inconsequentie van dit soort theologie is dat men gewoon nooit alle goden eer kan bewijzen en dat dus je eigen schuld je toch elk moment weer kan treffen. Men kan hier simpelweg niet consequent bezig blijven.

Het paradoxale van de eerste en laatste visie is dat de een schuld wegedeneert en de ander ze bijna oneindig groot maakt, maar de overeenkomst is dat de ware God totaal uit het beeld is verdwenen. Zo hebben de mystieke en rationele theologie ook een paradoxale overeenkomst. Bij beide is vergeving en tolerantie uiteindelijk goedkoop.

In het voorbijgaan noem ik de belangrijkste spanningen van het materialisme. Een eindeloze stroom van goederen en diensten blijft een illusie voor de meeste mensen. Bovendien kan het niemand blijvend gelukkig maken. In het kort kunnen we tot de gevolgtrekking komen dat in het deïsme en het mysticisme (alle vormen van Islam en Judaïsme inclusief) de Persoon van God of te hoogverheven en afwezig is, of te bemoeizuchtig en regelend en daarom op zichzelf tegenovergestelde manieren, evenzeer verwrongen. In het materialisme en pantheïsme is God evenzeer naar de achtergrond verdrongen en in het atheïsme en polytheïsme is Hij praktisch helemaal weggedeneerd.

Langs deze omweg zou ik nu iets van de ware theologie en theodicee willen verkondigen. Natuurlijk is de Heer der heren Zelf de waarachtige 'theodicee'. Want volgens Hebr. 1:1 'sprak God door Zijn Zoon'. Christus Zelf is daarom alleen de openbaring van

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

God de Vader en de bijbel als het levende Woord van God is de echte 'Godsspraak'. Valse religies bewerken een valse bekering, zonder vrucht voor de eeuwigheid en zonder vrijheid voor het leven. 'De waarheid zal u vrij maken,' zei Christus. En dat zal ook gebeuren wanneer alle ware gelovigen hun eeuwige en verheerlijkt lichaam zullen krijgen. Maar ook het aardse leven in onze tijdelijke tent kan een vrede, vrijheid en heelheid kennen, zonder de spanningen van valse verzinsels. De ware bekering is tegelijkertijd het allermakkelijkste van alle soort bekeringen en het allermoeilijkste en daarom het werk van de Heilige Geest. Makkelijk omdat God alleen maar van je vraagt je schuld oprecht te belijden. Allermoeilijkst omdat de ware godsdienst vergt dat je je hoogmoed helemaal opzij zet. Bij de verschillende visies die de revue gepasseerd zijn, komt het hoofdzakelijk aan op onze eigen inzet. God zegt echter dat wij het helemaal niet kunnen. We komen allemaal te kort aan rechtvaardigheid. We staan naakt en schuldig tegenover Hem. Ons wacht een heilloze verlorenheid, juist omdat we ons aan onze eigen rechtvaardigheid willen vastklampen. We zijn reddeloos verloren schuldigen, omdat we bewust of onbewust het probleem bij Hem leggen. Zelfs het mysticisme en veelgodendom doet dat juist door een onmenselijke taak op ons te leggen en daarom onbewust God op te zadelen met onze problemen.

Het probleem is echter dat sinds de zondeval wij proberen om op allerlei wijzen onszelf te bevredigen en onszelf te eren. Wij zijn onze eigen goden; ieder is zijn eigen god. Het is echter de ware God van de bijbel die in de eerste plaats alle eer toekomt. Hij schiep alle dingen goed en zelfs zeer goed, maar wij keerden ons tegen Hem. Daarom, iedere theologie die dit niet onderkent is een valse theologie, een lering van demonen, alle zogenaamde vroomheid ten spijt.

We kunnen nu ook zien wat er alom gebeurt. De duivel laat de mensen leugens geloven en laat ze achter in een put van valse spanningen. De ware spanning tussen God en mens wordt verdoezelt, en de ware oplossing, het evangelie, wordt verkracht.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Hoe? Door iets anders te beloven: het paradijs van het proletariaat, van de terroristen, van de technologie, of wat voor Nirwana ook bedacht door onszelf. De echte spanning is dat wij God Zijn plaats misgunnen en zelf op Zijn troon willen zitten. Wij zouden het liefst Hem doden. En dat deden wij ook toen Hij als mens hier op aarde ons wilde dienen. Onze deïcide leidt onherroepelijk tot homicide en zelfs genocide, want zelfs het kleinste beetje onverschilligheid is in feite de moord op de ander en in de eerste plaats op God.

Er zijn maar twee mogelijkheden: of God is uw Rechter, of Hij is uw Redder. In het eerste geval wacht u als straf op uw hardnekkige hoogmoed een eindeloze rampzaligheid, in het tweede geval is Hij al uw Rechter geweest en heeft Christus oneindige pijn voor u geleden aan het kruis van Golgotha. De straf is in beide gevallen oneindig, omdat onze hoogmoed tegen de Oneindige is gericht. Maar Christus is zelf God en kon deze Pijn op zich nemen.

We kunnen nu ook begrijpen dat het Judaïsme en de Islam eigenlijk rationalistisch en deïstisch zijn, of ze vervallen tot een of ander mystiek geloof. Want zonder Christus is er geen vergeving en daarom zijn Joden en Moslims gedwongen te geloven dat het van henzelf afhangt, van hun inspanning van hun nederigheid en onderwerping naar God toe. Deze is echter in feite gehuicheld, omdat er geen ware schuldbelijdenis heeft plaats gevonden. Zonder het dierbare bloed van Christus en zonder een pleiten daarop is er geen ware schuldbelijdenis en vergeving. We kunnen nu ook Paulus begrijpen die zei dat de wet een soort pedagogische leider was tot op Christus (zie Gal. 3:24) en dat de offers die God eiste in die tijd typen van Christus waren (verg. Hebr. 8). God eist van u ook een offer. En dat is dat u op het werk van Christus pleit met een totaal berouwvol hart. Het opgeven van uw hoogmoed is geen offer, maar een eerste vereiste. Het pleiten op het offer van Christus, dat is uw juiste offer en welgevallig voor God de Vader.

De Wedergeboorte

Ware erkenning van schuld is in feite de ware bekering gewerkt door de Heilige Geest aan een hart dat hierdoor ook wedergeboren is. Andere visies kunnen alleen maar een verandering bewerkstelligen, bijvoorbeeld in criminelen, soldaten, of in wat voor opleiding dan ook. In sommige mystieke godsdiensten is zelfs sprake van wedergeboorte, maar deze zijn alleen maar veranderingen. 1 Johannes 5:1 en Johannes 1:12,13; 3:3-8 getuigen dat ware christenen direct uit God geboren zijn. De mens, zoals die van nature is, is zo corrupt dat God die niet wil vernieuwen, laat staan veranderen. We moeten met Christus aan deze wereld sterven en dan zullen wij ook eens in Hem opstaan bij de opstanding van onze ontslapen lichamen.

Laten wij weer eens de diverse visies bezien, die van buiten het Christelijk erf buiten beschouwing latend. Hierbij moeten wij ons realiseren dat de geschiedenis van het geloof zo gevarieerd is dat een scala van zienswijzen ons overspoelt; echter ergens bevindt zich de gulden waarheid in het midden van die berg die bestaat uit visies die of het met de waarheid niet nauw genoeg nemen, of deze juist overdrijven.

De katholieke legt geen nadruk op de bekering zoals de protestant dat doet. Bij hen is het meer zaak om door de sacramenten gered te worden, die een middel zijn tot het verkrijgen van genade; waardoor wij kunnen bestaan voor God. Na de dood wordt men onderworpen aan het reinigende vuur van het purgatorium, of het vagevuur, dat een soort voorportaal op de hemel is. Ik ben daarom bang dat echte bekering de meeste katholieken voorbij gaat, omdat de praktijk leert dat de centrale boodschap van het evangelie hier niet aan zijn trekken komt. Immers, de genade wordt hier uit zijn verband gerukt en de persoonlijke verantwoording tot een positieve keuze richting God, wordt bijna totaal niet benadrukt, of juist verschrikkelijk overdreven. Ook de leer van het vagevuur bewijst dat men niet echt gelooft aan een eenmalige en afdoende redding. Een katholieke mag officieel niet belijden dat hij of zij gered is, men

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

is gedoemd in het ongewisse te verkeren. Echter, God doet geen half werk, dat nota bene na de dood door bijna eindeloos lijden nog afgemaakt zou moeten worden.

Waar de katholieke wijs gemaakt zou kunnen worden dat het toch van de sacramenten afhangt, daar kunnen sommige evangelicalen voor de gek gehouden worden dat met een simpel sinners' prayer de bekering bewerkstelligd wordt. Maar ook hier blijft het hart vaak onaangeroerd en houdt men zichzelf voor de gek dat het wel goed zit en gaat men in de praktijk gewoon door, in feite zonder God.

Van de weeromstuit gaan sommige 'zware' broeders zo ver, dat men wijsgemaakt wordt dat alleen een soort briefje uit de hemel een persoon ervan kan verzekeren dat hij of zij tot de zaligen behoort. In de praktijk betekent dit dat men na vele jaren van geestelijk tobben en van verzuchten of het maar toch eens mocht staan te gebeuren, zichzelf welgelukzalig mag prijzen als men door een waar doodsdal tot zekerheid komt, het liefst door een soort goddelijke bevestiging die de persoon in kwestie direct aanspreekt. Echter, God heeft al genoeg gesproken in Zijn Woord en ik durf te beweren dat het een emotioneel spelletje is dat het zondige hart hier speelt. Waar de katholieke genade uitdeelt aan de massa op een te goedkope manier, zo is de genade hier veel te duur. Ja, dat kan. Men kan Gods eisen overdrijven en Zijn kostbare genade doen voorkomen als een bijna onbereikbaar iets. Maar wat zegt de Schrift? "Ieder die dorst heeft, kome en neme om niet – of gratis". En ook: "Koop brood en wijn (dat is figuurlijk voeding en vreugde) voor niets!" De goddelijke eenvoud van het evangelie staat hier in sterk contrast met hen die willen doen voorkomen dat de bekering een soort privilege is dat, men kan wel zeggen, gedwongen opgelegd moet worden van boven. Dit is in feite een soort mysticisme. Wat is al hun moeite anders dan een soort van boetedoening in de Roomse traditie die ze juist zo haten! Terecht wordt het gezegd van de kerk te Sardis (het Protestantisme): "U heeft de naam dat u leeft, maar u bent dood!"

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Bij de katholieken wordt een mens bijna niet persoonlijk aangesproken om zich te bekeren, omdat de nadruk valt op goede werken, gecombineerd met vroomheid richting een hiërarchie van heiligen tot en met Maria, die Christus genadig moeten stemmen. Maar bij de 'zware' broeders wordt de bekering, onder invloed van een hypercalvinistische uitverkiezingsleer, zozeer benadrukt dat men het werk van de Heilige Geest juist in de weg staat. Het paradoxale is dat beide visies, hoewel wederzijds tegengesteld, deze overeenkomst hebben, dat men in feite onder de wet is en daarom onder het oordeel. In beide gevallen wordt niet op een eenvoudige, hoewel adequate, manier gehoor gegeven aan de oproep: 'Bekeert u!' Bij de katholieken ligt de persoonlijke verantwoording onterecht te veel bij de kerk en bij de hypercalvinisten te veel bij het individu. Waar de eerste dreigt oppervlakkig te zijn, daar dreigt de tweede overdreven te zijn en te verzanden in eindeloos geproblematiseer en getheologiseer.

Efeze 5:14 zegt: "Daarom zegt Hij: Ontwaakt, gij, die slaapt, en **staat op uit de doden**; en Christus zal over u lichten". In feite wordt deze oproep krachteloos gemaakt, omdat de zware broeders en zusters een ziekelijke passiviteit is aangepraat. Vaak durven alleen de koster en/of alleen de dominee aan het avondmaal en in sommige gevallen helemaal niet. Deze mensen denken dat ze allemaal op weg naar de hel zijn en dat er praktisch geen kans op behoud is. Geen wonder dat velen psychisch depressief ervan worden.

Het boze onbewuste hart gebruikt deze theologische indoctrinatie ook gewoon om niet aan de menselijke kant en verantwoording van de wedergeboorte gehoor te geven; waarvan Jezus zei dat dat een basisvoorwaarde is die tot de aardse dingen behoort (Joh. 3). En dan bestaan ze het om te beweren met duivelse schijnvroomheid dat het er in de eerste plaats om gaat dat God aan Zijn eer komt, zelfs wanneer dat voor hen een eeuwige verdoemenis betekent. Terwijl God dan juist niet aan Zijn eer komt want de Schrift zegt dat Hij geen lust heeft aan de dood van de goddeloze.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

Men kan niet stellen dat niet uitverkoren te zijn automatisch inhoudt dat men eeuwig verloren is. Niemand zal ooit kunnen beweren dat het Gods fout is dat men eeuwig moet lijden. Toch houdt het hypercalvinisme juist deze godslastering in. De gezegende waarheid van de uitverkiezing en de menselijke verantwoording om te buigen voor Christus, gaan de wet van non-contradictie te boven en zijn daarom een mysterie dat boven het menselijk verstand uitgaat; evenals het mysterie van de Drie-eenheid en die van de Persoon van Christus met twee naturen: welke beide aangetast zijn door menselijk redeneren. God is suprarationeel, maar niet irrationeel. Dat is de paradox die in onze ogen een tegenstelling lijkt.

Zoals hypercalvinisme tegenover katholicisme staat, zo staat calvinisme tegenover een te licht evangelicalisme. De calvinist zegt dat men uit dankbaarheid de wet moet houden, en de evangelicaal meet zich, zogenaamd in Christus, een vrijheid aan die gewoon te lichtzinnig is. Waar de eerste het gevaar loopt zich helaas toch weer onder de wet te stellen (en dit duidelijk tegen de boodschap in de brief aan de Galaten), daar stelt de te lichte evangelicaal zich in feite min of meer boven de wet. Paulus zegt simpelweg: "Te leven is mij Christus en te sterven gewin". Voor Paulus is Christus, zoals duidelijk in het Nieuwe Testament wordt uiteengezet, de vervulling van de wet. In plaats van deze waarheid misbruik te maken, of van de weeromstuit toch nog zichzelf proberen te onderwerpen aan de wet, zogenaamd uit liefde, moeten wij de levende Christus in ons laten opbloeien. 'De letter doodt, de Geest maakt levend'. Ook deze twee visies zijn wederzijds tegengesteld. De een verzandt in de wet, de ander in valse vrijheid. De paradoxale overeenkomst is dat in beide gevallen Christus min of meer aan de kant staat.

'Maar wat is dan volgens u de bekering', zult u zich wellicht afvragen. De bekering is het werk van de Heilige Geest (Joh. 3) en laat zich eenvoudigweg niet in een simpele, theologische formule vatten. Hoewel in alle kringen van de christenheid ware

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

bekeerlingen voorkomen, vaak zonder dat zij dat zelf beseffen, wordt de bekering niet juist gebracht, in veel gevallen; zoals ik zojuist heb uitgelegd, uitzonderingen daargelaten. De Bijbel maakt duidelijk dat zowel de menselijke verantwoording als Gods uitverkiezend werk een rol spelen en in een persoon precies samengaan. Het heeft geen zin om te debatteren of een mens Gods genade kan weerstaan of niet; want wil men die vraag positief of negatief beantwoorden, dan wordt men geforceerd: of tot de conclusie dat de mens maar een marionet is, of dat de mens gelijk staat aan God in zijn wilsbeschikking. Maar God gooit niet met dobbelstenen en de mens is geen robot. De bekering is een groot mysterie, naar analogie van de onvoorspelbaarheid van de wind (Joh. 3). In de praktijk komt het hierop neer, dat men in de prediking op de persoonlijke verantwoording moet wijzen en achteraf mag men laten zien dat een gelovige vanaf alle eeuwigheid is uitverkoren.

Maar als u persoonlijk nog niet voor Christus gebogen heeft en Hem nog niet beleden heeft als Heer der heren en Koning der koningen, gekomen in het vlees als God de Zoon en zo ook opgewekt, dan geldt voor u alleen: Bekeert u NU, voor het te laat is!

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

NAWOORD

De hoofdregel van het humanisme is: 'Tolereer elkaar en respecteer elkaar'. In de praktijk betekent dit het volgende:

'Laat ieder zijn/haar eigen god spelen tot hun laatste snik'. Om vraagtekens te zetten achter iemands godheid of zelfs maar een onderdeel ervan, is heiligschennis. Natuurlijk is je eigen god, uiteindelijk jijzelf, de enige echte god voor jou. Maar zolang de ander zijn eigen kick ervaart met zijn eigen god, waarom dat niet toegelaten. Zolang ze jou ook maar met rust laten natuurlijk. Echter wanneer het niet schijnt te werken en iemand ervaart problemen, kun je ze altijd proberen over te halen naar jouw godheid.

Ik beweer helemaal niet dat van de weeromstuit we dus dan maar intolerant moeten zijn. Een serieuze en liefhebbende Christen zou in staat moeten zijn om juist heel wat meer te tolereren, dan het wrede erbarmen van een ongelovige aankan. Christus zelf heeft zijn eigen kruis als een messteek in het hart van afgodische religiositeit geplant. Zoals de apostel Paulus het beaamt: "Ik ben aan deze wereld gekruisigd en deze wereld is aan mij gekruisigd".

Alleen zouden wij Christus hierin moeten volgen en de doodsteek aan ons hart der harten moeten geven. Offer op en/of vernieuw en herwijd het allemaal, politiek, lege religiositeit, sexualiteit, economie en wat dies meer zij en wordt een waarlijke pelgrim voor de Here; vernieuwd naar geest, ziel en lichaam.

De bijbel leert echter geen anarchie, of terroristische activiteit van welke aard dan ook. (In feite houdt de bijbel ons voor in Romijnen 13 dat we aan de overheid gehoorzaam en onderworpen moeten

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

zijn). Wat dacht u dat de stad Nineveh te wachten stond toen zij zich bekeerden op de prediking van Jona? Geen transformatie of vernieuwing van hun afgodisch en moordenaarssysteem. De gehele bevolking kwam tot bekering en werd herboren! Maar zolang deze wereld de echte Christus verwerpt, kunnen we alleen maar een pelgrimskerk vormen, waarin we als vreemdelingen een verworpen Christus volgen.

IEDER ZIJN EIGEN GOD?

IEDER ZIJN EIGEN GOD?